

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

ШЕВЧЕНКІВСЬКА ВЕСНА – 2024: ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

*Матеріали щорічної Всеукраїнської науково-практичної конференції
студентів, аспірантів та молодих вчених*

(Київ, 20 березня 2024 р.)

*За загальною редакцією
Л. Г. Комахи, Т. П. Паламарчук*

КИЇВ
2024

УДК 35.07/.08(06) "2024"

Схвалено Вченою радою Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(протокол № 11 від 3 квітня 2024 р.)

Шевченківська весна – 2024: публічне управління та державна служба: матеріали щоріч. Всеукр. наук.-практ. конф. студентів, аспірантів та молодих вчених (Київ, 20 берез. 2023 р.) / за заг. ред. Л. Г. Комахи, Т. П. Паламарчук. Київ: ННІ ПУДС КНУ, 2024. 232 с.

У збірнику матеріалів щорічної Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих вчених вміщено тези його учасників за такими тематичними напрямками: державне управління: нові підходи для повоєнного відновлення України; публічна політика: сучасні виклики та перспективи розвитку; стратегічне управління у сфері національної безпеки в умовах сучасних викликів та загроз; вітчизняний парламентаризм у європейській інтеграції; управління процесами відновлення та розвитку територій; європейська інтеграція України: стан та перспективи розвитку публічного управління.

УДК 35.07/.08(06) "2024"

Матеріали щорічної Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих вчених друкуються в авторській редакції, мовою оригіналу.

Відповідальність за фактичні помилки, достовірність і точність інформації, автентичність цитат, плагіат, правильність фактів та посилань несуть автори.

© Навчально-науковий інститут публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка, 2024

Гончар МИХАЙЛО. АДМІНІСТРАТИВНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ І ЗАГРОЗ	124
Владислав ЄКИМЕНКО. ВПЛИВ БОЙОВИХ ДІЙ НА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯДЕРНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ	126
Анастасія ІЛЬІНА. ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ	128
Григорій КОНАШЕВСЬКИЙ. СИСТЕМНЕ СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ	130
Роман КУШНІР. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ УПРАВЛІННЯ В СИСТЕМІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ	132
Іван ЛЕОНЕНКО. РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ В УКРАЇНІ	134
Олена ЛЮБИЧЕНКО. ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ УКРАЇНИ НА ШЛЯХУ ДО КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ У ГЛОБАЛЬНОМУ СВІТІ	136
Богдан МАЛЕНКО. КОРУПЦІЯ У ВІЙСЬКОВІЙ СФЕРІ: ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ ДЕРЖАВИ	138
Карина ОНОЙКО. ПРОБЛЕМИ І РИЗИКИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ	140
Кароліна СТАЛЬНИЧЕНКО. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	143
Сергій ТЮРІН. МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ	145
СЕКЦІЯ 4. ВІТЧИЗНЯНИЙ ПАРЛАМЕНТАРИЗМ У ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ІНТЕГРАЦІЇ	
Єлизавета АНДРЕЄВА. РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ ВІДКРИТОСТІ В ДІЯЛЬНОСТІ ПАРЛАМЕНТУ КОРОЛІВСТВА БЕЛЬГІЇ. ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ	147
Валерій БЕЗКОРОВАЙНИЙ. ЕТАПИ РОЗВИТКУ НАУКОВИХ ПОГЛЯДІВ НА ДІЯЛЬНІСТЬ ПАРЛАМЕНТУ УКРАЇНИ	149
Кирило БЕНДІКОВ. ВИМІРИ ПРІОРИТЕТНОСТІ ЗАКОНОДАВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПАРЛАМЕНТУ	153
Кирило БОДЮЛ. ПЕРШОЧЕРГОВІ ЗАВДАННЯ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ДЛЯ ПОКРАЩЕННЯ БІЗНЕС-КЛІМАТУ В УКРАЇНІ	155
Єлизавета ДОБРИКОВА. ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ У СФЕРІ Е-УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ	157
Денис КАФІЗОВ. ПАРЛАМЕНТ, ЙОГО ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ТЕХНОЛОГІЧНІ ІНСТРУМЕНТИ	159
Микита КОВАЛЕНКО. ВИКОРИСТАННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ДЛЯ ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ	162
Владислава КОРЕЦЬКА. РОЛЬ ПАРЛАМЕНТУ В СИСТЕМІ ІНСТИТУТІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ: ПОНЯТІЙНО-КАТЕГОРІЙНА БАЗА ДОСЛІДЖЕННЯ	165
Олексій КРАВЧУК. ОСОБЛИВОСТІ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ В ПРЕДСТАВНИЦЬКИХ ОРГАНАХ ВЛАДИ УКРАЇНИ	168
Катерина ЛОТОЦЬКА. ТРАНСФОРМАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ (НА ПРИКЛАДІ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ)	170
Дмитро ПІРКЛ. ТАРАС ШЕВЧЕНКО В МЕЖИГІР'Ї: ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ НА ШЛЯХУ ДО КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ	172
Сергій ПОПОВ. РОЗВИТОК КОНСТИТУЦІЙНИХ ПОЛОЖЕНЬ ЩОДО ДІЯЛЬНОСТІ ПАРЛАМЕНТУ УКРАЇНИ	174
Іван СМОЛАНКА. ДО ПИТАННЯ ПРО РОЛЬ ТА ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ ДИПЛОМАТІЇ В СИСТЕМІ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ	177
Дмитро ХРОМЦОВ. ПАРЛАМЕНТАР В ОСОБЛИВИХ УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	179

Анастасія ІЛЬІНА, студентка магістратури 1-го року навчання, ОП «Публічне управління та адміністрування», спеціальність 281 «Публічне управління та адміністрування», Білоцерківський національний аграрний університет

Науковий керівник: **Вікторія ПАНАСЮК**, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри публічного управління, адміністрування та міжнародної економіки, Білоцерківський національний аграрний університет

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Більшість стратегій забезпечення національної безпеки ґрунтуються на концепції національних інтересів, обумовлені потребою соціально-економічного та суспільно-політичного розвитку, збереження суверенітету та територіальної цілісності та іншими чинниками. Аналіз складових, що визначають національні інтереси, передбачає у першу чергу врахування їх сутнісної основи, яка полягає у потребах безпечного розвитку індивіда, суспільства та держави.

Проблеми, пов'язані з реалізацією концепції національних інтересів, постійно залишаються предметом наукових дебатів. Однією з них є питання визначення множини цих інтересів, що впливає зі складності взаємодії об'єктивних і суб'єктивних складників національного інтересу, а також з постійним бажанням правлячої еліти представляти власні інтереси як національні.

Зміст національних інтересів визначається розумінням того, що має бути пріоритетом політики та стратегії забезпечення національної безпеки. Вважаємо логічним сконцентрувати зусилля суспільства та влади на забезпеченні цілісності держави та добробуту громадян, щоб громадяни мали можливість жити в державі, яку визнають та поважують у світовій спільноті, а національна еліта відстоювала та представляла національні інтереси. Зазвичай на формування цих інтересів суттєвий вплив справляють чинники зовнішнього середовища, зокрема наслідки глобалізації та трансформації світового порядку [1].

Західний підхід до розробки стратегій національної безпеки передбачає пошук оптимального варіанту дій, який можна уявити у формі трикутника з трьох кутів: «Ціль», «Засіб», «Спосіб». Ця схема передбачає системний аналіз та обґрунтування умов, за яких різні комбінації державних інструментів можуть бути використані для реалізації стратегічних завдань.

Однак, згідно з Г. Ситником, підходи до визначення стратегічних цілей та пріоритетів у сфері національної безпеки часто ґрунтуються на «інтуїції». Хоча, загалом, ці підходи включають такі елементи, як основні положення, можливості сектору безпеки, систему загроз, сукупність національних інтересів та ресурси [2].

Національні стратегії більшості розвинених країн поєднують стратегії міжнародної конкурентоспроможності та національної безпеки, при цьому в різних країнах вони розрізняються за своїми цілями, пріоритетами, засобами і методами, відзначаються унікальними особливостями. Для Європейського Союзу характерними є прагнення досягнення конкурентоспроможності через підтримку внутрішнього ринку, інновацій, зеленої трансформації та інших аспектів, що сприяють соціальній справедливості та єдності. Національна безпека ЄС базується на спільній зовнішній політиці та політиці безпеки, спрямованій на підтримку міжнародного правопорядку та регіональної співпраці. У США стратегія конкурентоспроможності ґрунтується на зміцненні економіки через інвестиції в науку, технології, освіту та інфраструктуру. Щодо національної безпеки, США акцентує на підтримці військової переваги, захисті союзників, протидії ревізіоністським державам та забезпеченні кібербезпеки. Китай спирається на підтримку стабільного економічного зростання, розвитку стратегічних індустрій та поліпшенні якості життя населення. Національна безпека Китаю базується на захисті суверенітету, територіальної цілісності та сприянні світовому миру та розвитку. Ці стратегії відображають різні підходи до публічного управління, враховують різноманітні чинники впливу, такі як геополітичні, економічні, соціальні та культурні. Згадані країни повинні постійно адаптуватися та коригувати свої стратегії, щоб забезпечити конкурентоспроможність та національну безпеку в умовах глобалізації та цифровізації [3].

Взаємозв'язок між національною безпекою та державною регуляторною політикою (ДРП) є важливим елементом сучасного управління державою. Ефективне впровадження регулятивних заходів може сприяти забезпеченню стабільності, розвитку та захисту національних інтересів. ДРП, яка спрямована на контроль, координацію та регулювання економічних, соціальних та політичних процесів, може значно впливати на національну безпеку. Наприклад, контроль за технологічними інноваціями, енергетичною безпекою, транспортною інфраструктурою та іншими критичними секторами може бути реалізований шляхом прийняття відповідних регулятивних актів, що сприяє зміцненню національної безпеки. Формування стратегії відіграє важливу роль у реалізації ДРП. Цей процес є складним та має багатоаспектний характер, адже часто затягується через відсутність чітких стратегічних цілей та конкретних методів їх досягнення [4].

Одна з основних методологічних проблем полягає у визначенні стратегії та тактики у контексті ДРП. Наявність чіткої та зрозумілої стратегії державної політики на пряму впливає на її швидкість та повноту втілення.

Етапи формування стратегії ДРП можуть бути представлені наступним чином: встановлення стратегічних цілей, аналіз галузей господарювання, обґрунтування стратегії, виконання стратегії, оцінка та контроль її реалізації [4].

На нашу думку, тісним зв'язок між національною безпекою та публічною дипломатією, взаємопов'язані і взаємозалежні, а їхня успішна взаємодія є ключем до забезпечення стабільності та процвітання країни в умовах глобалізації та геополітичних викликів. Національна безпека надає фундаментальну базу для успішної публічної дипломатії. Забезпечення внутрішньої стабільності, економічного розвитку та соціальної безпеки є передумовою для впевненого та ефективного представництва країни на міжнародній арені. Крім того, вдалий управлінський підхід до національної безпеки дозволяє країні бути активним учасником міжнародних ініціатив та розвивати конструктивні відносини з партнерами та союзниками.

Стратегічне проектування публічної дипломатії визначається як управлінська технологія, що передбачає розробку та впровадження комунікаційних програм та проектів для популяризації України у світі та просування її інтересів у міжнародному інформаційному просторі.

Процедура стратегічного проектування публічної дипломатії включає ряд операцій у процесі управління, які можуть бути виконані послідовно або паралельно. Перша операція полягає у створенні ефективного механізму популяризації України за кордоном. Це включає розробку стратегії популяризації у світі, встановлення єдиного стандарту просування України, проведення досліджень щодо принципів та стандартів просування. Друга операція передбачає співпрацю з громадськими організаціями, діаспорою та молоддю з різних країн для просування українських інтересів та розвитку національної свідомості. Третя операція включає проведення комплексних кампаній популяризації України, які передбачають розробку та розповсюдження інформації про досягнення України на міжнародній арені. Четверта операція спрямована на підвищення кваліфікації персоналу. П'ята операція передбачає визначення та забезпечення функціонування механізму протидії дезінформації та інформаційним кампаніям, спрямованим проти України [5].

Як висновок відмітимо, що в сучасному світі національна безпека стає однією з найбільш актуальних й складних проблем, вимагає системного підходу та постійного аналізу. Стратегія національної безпеки кожної держави є ключовим інструментом у забезпеченні стабільності, захисті національних інтересів та забезпеченні безпеки її громадян. Однак, в геополітичному контексті, особливості стратегії національної безпеки набувають життєво важливого значення та вимагають постійного аналізу та адаптації до зміни подій на міжнародній арені.

Список використаних джерел

1. Ситник Г. Концептуальне осмислення факторів, які визначають національні інтереси у контексті глобальних тенденцій. *Виклики і загрози дестабілізації суспільно-політичної системи України: матеріали науково-практичного семінару* (Київ, 11 травня 2022 р.) / за ред. Г. П. Ситника, Л. М. Шипілової. Київ : Навч.-наук. ін-т публ. упр. та держ. служби Київ. нац. ун-ту імені Тараса Шевченка, 2022. С. 5-14. URL: ipacs.knu.ua/pages/osn/2/news/1948/files/3fadf13a-c17f-46a4-b56f-e3b5f92ec3bd.pdf (дата звернення: 14.03.2024).
2. Ситник Г., Вознюк Д. Роль концепцій, доктрин і стратегій у сфері національної безпеки та порядок їх розробки і затвердження в Україні. *Виклики і загрози дестабілізації суспільно-політичної системи України: матеріали науково-практичного семінару* (Київ, 11 травня 2022 р.) / за ред. Г. П. Ситника, Л. М. Шипілової. Київ : Навч.-наук. ін-т публ. упр. та держ. служби Київ. нац. ун-ту імені Тараса Шевченка, 2022. С. 63-68 URL: ipacs.knu.ua/pages/osn/2/news/1948/files/3fadf13a-c17f-46a4-b56f-e3b5f92ec3bd.pdf (дата звернення: 14.03.2024).
3. Ситник Г., Таран Є. Концептуальне осмислення взаємозалежності феноменів «конкурентоспроможність держави» та «національна безпека». *Вісник Хмельницького національного університету*. 2024. №1. С. 77-81 URL: <https://heraldes.khmnu.edu.ua/index.php/heraldes/article/view/13/13> (дата звернення: 14.03.2024).
4. Малига В. Стратегія як основа реалізації державної регуляторної політики. *Вісник Львівського університету*. Серія юридична. 2015. Випуск 61. С. 30–36. URL: https://intrel.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/10/Vlnu_yu_2015_61_7.pdf (дата звернення: 14.03.2024).
5. Децик О. Стратегічне проектування розвитку сфери публічної дипломатії в Україні. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління*. Том 31 (70) № 2 2020. С. 66-73 URL: www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2020/2_2020/13.pdf (дата звернення: 14.03.2024).

